

- úvodník -

Je dobojované! Aspoň pre tento rok a aspoň čo sa týka nášho Oblastníka.

Sneh a mráz zatiaľ v nedohľadne, no záverečné číslo nášho oblastného časopisu je na svete. Nerodilo sa ľahko a možno je skromnejšie, no o to s väčším odhodlaním ho môžete prečítať.

Podme sa v skratke pozrieť čo v ňom nájdete. Začíname oblastným zhromaždením - akciou možno nie akčnou, no svojim významom dôležitou. Ako prebiehalo stretnutie vodcov VSO a tiež náčrt budúcnosti si môžete prečítať hneď o stranu nižšie. Hneď na to vám ponúkame staré aj nové tváre oblastnej rady.

Potom nasleduje tzv. „kultúrna pasáž“, ktorú považujem za celkom lahodné čítanie. Geparď si doprial skvelý koncert a nenechal si to len pre seba. Hudbu strieda literatúra a skromné predstavenie jedného zaujímavého autora stratenej generácie. Verím, že vy sa nestratíte a zaujme vás svet Kukyho, ktorého predstavuje Ihlička v rubrike Movie.

Pre tých, ktorí neobsedia máme krátku prechádzku po večnom meste. Vibrámy si môžete prichystať pri tipe na výlet.

Do oblastníka sa vracia aj rozhovor a tentokrát sme navštívili jednu skautskú rodinku z Prešova, ktorá nám odkryje ich skauting v rodinnej praxi.

V príbehu o Erikovi sa môžete inšpirovať, povzbudiť aj zamyslieť a som vďačný, že do Oblastníka neprispievajú len členovia našej oblasti.

V závere máme ešte nachystaný pohľad do histórie oblasti a skauti zo 49. zboru Geronimo vás vo vianočnom čase pozývajú na obľúbenú športovo – kultúrne – oddychovú akciu.

Verím, že každý si v jubilejnom **5. čísle oblastníka** nájde to svoje.

Želám Vám príjemné čítanie

Yan

P.S.

Chcem Vás poprosiť, aby ste Oblastník či už toto číslo alebo aj predchádzajúce posielali na maily aj členom vášho zboru, oddielov, družín..., aby si našlo cestu k čo najväčšiemu počtu skautov a skautiek.

Ved' je robený od Vás pre Vás a jedinou námahou je zopár klikov.

Ďakujem

OBSAH

OBLASTNÉ ZHROMAŽDENIE – 2

OBLASTNÁ RADA – 3

MUSIC – 4

REMARQUE – 5

KUKY SE VRACÍ – 6

CESTOVANIE – 7

TÚLAVA VIBRAMA – 8

ROZHOVOR – 9

ERIK – 10

Z HISTÓRIE – 11

POZVÁNKA NA AKCIU – 12

10 rokov oblasti a výročné zhromaždenie

Východoslovenská oblasť koncom novembra oslávila 10. výročie svojej existencie. Nebolo to ľahké obdobie. Oblasť vznikla na „zelenej lúke“. Bolo ju potrebné organizačne vybudovať a rozbehnúť činnosť. Nie všetko sa nám darilo tak, ako sme si to predstavovali a chceli. Napriek tomu od začiatku svojej existencie patrila medzi funkčné oblasti a v rámci Slovenska si získala dobré meno. A to sa o mnohých skautských oblastiach nedá povedať. Objektívne a trochu aj so samochválou môžeme hodnotiť uplynulé obdobie za veľmi úspešné.

Desaťročie je za nami. Ako povedal náš oblastný vodca (citujem): *„Prešli roky, mení sa doba, meníme sa my, menia sa spôsoby. Mnohé ponuky nás už neoslovujú. Treba prekročiť svoj tieň. To je výzva!“*

Ak chceme byť úspešní aj v nasledujúcom období musíme sebakriticky analyzovať naše úspechy, aj neúspechy.

Musia nasledovať nové vízie, nové nápady, aj nové prístupy. Na to, aby oblasť bola naďalej progresívna je potrebná užšia komunikácia a kontakt medzi vedením oblasti s východoslovenskými zbormi a samostatnými oddielmi.

Odpovede na niektoré otázky dala diskusia na výročnom oblastnom zhromaždení, odpovede na niektoré otázky dajú až veľké oblastné rady, ktoré sa budú konať štvrtročne.

Tohto roku bolo v oblasti registrovaných desať zborov a dva samostatné oddiely. Účasť na zhromaždení bolo milým prekvapením pre oblastnú radu. Zo 40 oprávnených delegátov sa rokovania zúčastnilo 33 z ôsmich zborov a dvoch samostatných oddielov. Napriek tomu nás mrzí neúčasť delegátov zo 43. zboru Dlhá Lúka a 120. zboru Humenné. To sa v ich zboroch nenašli dvaja činovníci, ktorých by vyslali na tak dôležité rokovanie, ktoré sa dotýka aj

ich budúcnosti? Mrzí nás aj neúčasť vodkyne 67. zboru Stropkov a zástupcu stropkovského oddielu. Ostatné dva oddiely zboru – Okružle a Medzilaborce svojho zástupcu mali.

Z hostí sa oblastného snemovania zúčastnila miestonačelníčka SLSK PhDr. Slivková, predseda Duchovnej rady SLSK Lukáš Poklemba, z Podtatranskej oblasti jej vodca Ján Skokan a člen rady Fabo Novotný. Z činovníkov, ktorí zakladali našu oblasť Ing. Miroslav Jízdny z Košíc.

V novom volebnom období sa bude dôraz klásť na kvalitu vzdelávania radcov, oddielových a zborových činovníkov. Oddieloví, resp. zboroví vodcovia budú viac zainteresovaní do vzdelávacieho procesu radcov. U voľných modulov bude oblasť intenzívnejšie spolupracovať s vedeniami zborov, aby kurzy zodpovedali ich praktickým potrebám.

Otáznik visí nad voľnočasovými aktivitami oblasti a ich problematika bude riešená na veľkých oblastných radách. Dopredu sa musíme pohnúť aj v oblasti rozvoja skautingu v regióne, ktorý bol v minulom období trochu bokom. Nie pre nezáujem, ale hlavne z nedostatku času a malého počtu činovníkov v oblastnej rade, ktorí riešili aktuálnejšie a naliehavejšie prípady. Ukazuje sa nutnosť riešiť aj starostlivosť o činovníkov a radcov formou relaxačných akcií, podujatí so zameraním na výmenu skúseností, či nadväzovaniu kontaktov a spolupráce medzi našimi zbormi a oddielmi.

Mnoho práce nás čaká aj s dostavbou podkrovia na chate Kanné. Prostredníctvom nemeckej kresťanskej nadácie Renovabis oblasť získala financie a do konca budúceho roka musia byť práce ukončené. Radi by sme, hlavne u vzdelávacích podujatí znížili finančné zaťaženie účastníkov. To však bude podmienené tým,

ako budeme úspešní v rôznych grantových projektoch. V rámci diskusie delegáti zhromaždenia zaujímali svoj postoj k rôznym otázkam.

K blížiacemu sa Betlehemskému svetlu, k spolupráci s inými skautskými organizáciami, poklesu členskej základne, či k rovnošatovým doplnkom. Samozrejme, ako je u nás zvykom, nevyhli sme sa ani generačnej otázke. Na jednej strane je tu záujem rady kruhu starších skautov a skautiek zastrešovať všetkých dospelých v SLSK, na druhej strane urputné odmietanie činovníkov, resp. ďalších členov vo veku nad tridsať rokov stotožniť sa s radou KSSaS. Osobne mám taký dojem, že rade kruhu oldskautov a oldskautiek chýba trochu sebareflexie. Na ich mieste by som sa snažil analyzovať kde je chyba, že ich súčasná koncepcia a hlavne štýl ich práce mladších dospelých neoslovuje, ale odpudzuje.

Veľmi dôležitým bodom programu bola voľba oblastných činovníkov. Oblasťná rada bola rozšírená o jedného člena. Negatívom volieb bolo vari iba to, že bolo navrhnutých iba šesť kandidátov. To znamená, že navrhnutí nemali žiadnych protikandidátov.

Pred nami je nové desaťročie. To, ako dopadne nezáleží iba na členoch oblastnej rady. Hlavne závisí od ľudí vo zboroch a oddieloch ako sa postavia k otázke vzájomnej spolupráce a chuti spoločne rozvíjať skautské hnutie v našom regióne.

Mufi

foto: Barborka

NOVO ZVOLENÁ

Oblasťný vodca
Veľký Medveď

OBLASTNÁ RADA

Tajomníčka
Miauky

Zástupca oblasťného vodcu
Xavier

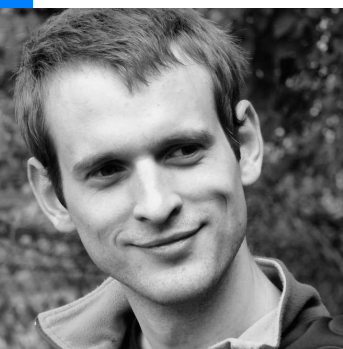
Rudy
Oblasťný inštruktor

Mufi
Ekonom oblasti

Čiňan
Člen rady pre rozvoj

OBLASTNÝ INŠTRUKTOR

Ing. Richard Kuna – Rudy

Zbor: samostaný oddiel - 7. oddiel skautov Salamandry v Košiciach

Skautské vzdelanie: Inštruktor SLSK

Povolanie: Bankový úradník

Záľuby: fotografia, bike, občas niečo adrenalínové

Obľúbený výrok: ťažko povedať... asi najskôr úryvok z jednej piesne, aj keď to asi málokto chápe v mojom ponímaní: "I kámen se ustrne, ale musí mať proč..."

Ciele v OR: kontinuálna práca vo vzdelávaní - radcovský kurz a zachovanie jeho kvality, RT a pod.

PROFIL

TAJOMNÍČKA RADY

Martina Cupráková – Miauky

Zbor: 115. zbor SKUDOS
Lipany

Skautské vzdelanie: SELŠ 2009

Študent: PU FHPV, učiteľstvo anglický jazyk a geografia

Záľuby: skauting, knihy, priatelia, filmy

Obľúbený výrok: „ Boh nežiada od človeka nič také, k čomu by mu nedal aj potrebnú silu. “ (E. Steinová)

Ciele v OR: zabezpečovať administratívne záležitosti, pomoc iným zborom, pomáhať oblasti a oblastnej rade ako sa len bude dať

BS

BETLEHEMSKÉ SVETLO

Nový SMOKOVEC

odovzdanie BS Poliakom

12.12.2010

10:00 hod

sledujte info na:
www.skauting.sk
www.vso.skauting.sk

MUSIC

Doprajme si...

Bol som na koncert. Možno ste ho viacerí zaregistrovali, hral Oskar Rózsa s dvoma mladými fantastickými muzikantmi: gitara v podaní Andreja Karlíka a bicie á la Michal Fedor.

Kto to ten Oskar vlastne je? V skratke: skvelý basgitarista, producent a skladateľ a za seba poviem že hrá MUZIKU s veľkým **MUZIKU**. Neviem, či by som ho vedel zaradiť pod nejaký žáner, ale definoval by som to ako freejazz-funk, miestami trochu scénicky pôsobiaci.

Ako som prišiel do miestnosti, kde sa malo všetko odohrať, nemohol som si nevšimnúť, že páni hudobníci si potrpia na kvalitný zvuk. Podlaha zaprataná kadejakými efektmi vesmírneho rázu a o kvalite nástrojov nehovorím.

Bol som veľmi milo prekvapený, lebo Oskar mal 5-strunovú bezpražcovú basu, no a keď si k tomu zapol nejaký ten efekt-dva... Párkrát som sa pristihol, že stojím s otvorenými ústami a na tvári mám taký priblížený výraz, ktorý hovoril: „To je nenormááááálne.“

Hoci mnoho piesní malo typickú jazzovú formu: téma, sóla, nejaká tá medzihra, prípadne sólo a téma nakoniec, bolo to o niečom úplne inom ako taký swing z rokov päťdesiatych, keď Oskar spustil sólo s pozapínanými efektmi a znelo mu to ako heavy metalová gitara. A to boli skutočne znamenité sóla, nie také tradične popové, ktoré do nás tlačia z každej strany rádiá. Ozajstná hudba s ozajstnými sólami hraná ozajstnými hudobníkmi.

Čo ma ale prekvapilo bolo, že Andrej (gitara) sa veľmi neprejavoval. Hral veľmi vkusne, ale aj veľmi disciplinovane, hoci ako ho poznám, on hrá rád veľa. Pretože vie hrať. No a ako čerešnička, bol tam aj Mišo Fedor. Myslím, že je to jeden z najväčších bubeníckych talentov Slovenska. Má 18 alebo 19 rokov a už zaskakoval za Valihu (tiež jeden pán bubeník zo Slovenska), čo je veľká kapacita na naše pomery.

No a Oskarovi sa páčilo ako hrá, tak si ho zavolať aby s ním hral. Má vyvinutý vlastný štýl hrania, ktorý dobre vyzerá a ešte lepšie sa počúva. Dvakrát za koncert to rozpečkoval nenormálnym sólom, takto hrať, klobúk dole. Všetko sú to ľudia, ktorí sa vymykajú priemeru, hoci na ulici by sme si ich určite nevšimli.

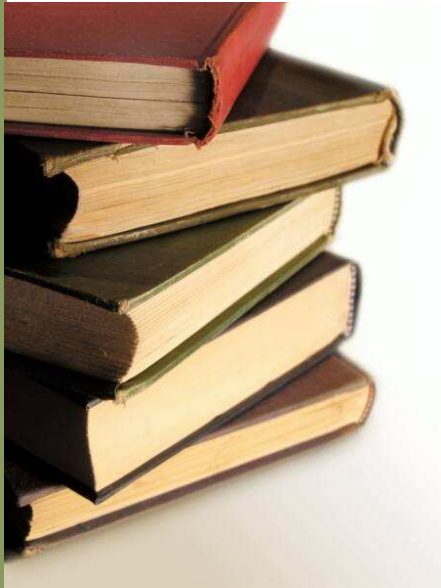
Každý takýto koncert má svoje jedinečné čaro. Milujem čaro hudby, preto som si aj doprial tento koncert. No a dopriať si, to je niečo, čo chcem vyzdvihnúť. Všetci si občas potrebujú dopriať. Niečo, čo nemáme každý deň. Niečo, na čo sa neprestaneme tešiť ani o týždeň, ani o mesiac, ani o pár rokov.

Keď som kráčal nočnou ulicou domov, ešte stále som mal na tvári ten priblížený výraz blaženosti. Bol som šťastný, pretože mi to niečo dalo, motivovalo ma to. Rovnako ako ja, aj naše vlčatá, skauti, skautky, roveri potrebujú čerpať. Skúste ich niekedy zobrať do divadla alebo si vybehnúť s rovermi na poriadny koncert. Môžem sa zaručiť, že to bude stáť za to. Vyskúšajme motivovať, a zároveň si dopriať.

Gepard
foto: internet

Erich Maria REMARQUE

Hneď na začiatok chcem uviesť, že sa nepokladám za zbehlého čitateľa, ani za sčítaného človeka, aj keď vaše pre knihy a čítanie sa u mňa stalo dlhodobým trendom. Mojm zámerom na nasledujúcich riadkoch je predstaviť vám jedného z mojich obľúbených spisovateľov a jeho knihy. Zároveň tiež ponúknuť môj pohľad prečo je dnes lepšie uprednostniť knihu pred TV alebo PC.

Erich Maria Remarque

V prvom rade musíme zbúrať mýtus, že Remarque je Kramer a písal pod pseudonymom. Nie je tomu tak. Bola to len nacistická propaganda, keďže Remarquove diela sa vyznačujú silným humanizmom, ale hlavne protifašistickou a spoločensko-kritickou tematikou.

Remarque sa narodil v Osnabrucku – Nemecko a zomrel v Locarne – Švajčiarsko. Jeho tvorbu ovplyvnili takí spisovatelia akými boli Jack London alebo Ernest Hemingway. Bojoval v 1. svetovej vojne na západnom fronte, kde bol aj zranený. No nechcem tu prepisovať jeho životopis, ktorý nájdete hravo na wikipédii. Poďme sa radšej pozrieť na jeho príspevky do svetovej literatúry.

Najznámejším dielom je *Na západe nič nové*, veľmi sugestívna výpoveď o strastiach vojny. Hoci vám to v škole dali na povinné čítanie, ja si myslím, že pokiaľ po tejto knihe siahnete nebudete sa musieť premáhať.

Mne osobne sa na tému bezprostredného zážitku s vojnou viac páčilo *Čas žitia a čas umierania*. Ak by som chcel byť povrchný, tak by som povedal, že v nej nájdete všetko ženy, alkohol, lásku..., ale toto čítanie vás určite nenechá na povrchu. Ďalším skvelým románom sú *Traja kamaráti*. Skvelý príbeh, v ktorom určite nečakajte prvky dneškom poňatého naivizmu. Nepochybne zaujímavým okruhom románov sú tie z emigrantského prostredia. Ak chcete objaviť ozajstný príklad odhodlania a vytrvalosti, tak tieto knihy by ste nemali obísť. Tak napr. *Víťazný oblúk*, *Noc v Lisabone* alebo *Miluj blízkeho svojho* sú geniálne „vecičky“. Letmý pohľad literárnou tvorbou by som zakončil knihou *Čierny obelisk*. Ak nie ste premožený všadeprítomnou komerciou a šablónou, tak táto kniha je klenotom z Remarquovej tvorby a naozaj skvelým čítaním.

A teraz by som vás chcel trochu motivovať, aby ste pred pasívnym pozeraním TV alebo vysedávaním na FB radšej siahli po knihe. Nebudem písať o tom, že čítanie kníh vám zlepšuje komunikačné schopnosti, podnecuje fantáziu či zlepšuje gramatiku, poďme sa na to pozrieť trochu inak.

CSI vs. Agatha Christie

Tak napríklad sledovanie jednotlivých častí v kriminálke Miami, New York či Las Vegas je síce pútavé, ale aj tak na začiatku viete, že Horatio Kane všetko vyrieši na základe jogurtovej stopy vo vlasoch obete a vraha starostlivo vyčape. Prečo sa teda obmedzovať na túto šablónu amerických producentov, keď pred vami sa odkrývajú oveľa napínavejšie a hodnotovo vyzretejšie kriminálne príbehy v detektívkach či kriminálnych románoch.

Criminal minds vs Dostojevskij

Špeciálny tím FBI, ktorý analyzuje správanie vraha a následne vytvorí podrobný profil, v ktorom odhalí aj farbu slivov.

Na západe nič nové

Román Ericha Maria Remarqu z roku 1929. Kniha mala veľký úspech a šokovala hlavne svojim reportážnym a dezilúznym štýlom, miestami až podrobným pohľadom na svetovú katastrofu. Podľa motta je kniha pokusom podať správu o generácii, ktorá bola zničená vojnou - aj keď unikla jej granátom.

Okamžite po vydaní sa z neho stal bestseller, ktorý šokoval svet a z celkom bezvýznamného novinára urobil adepta na Nobelovu cenu za literatúru. Vďaka enormnému úspechu sa „novinový“ román dočkal aj knižného vydania a v apríli 1930 aj filmového spracovania.

Zdroj: wikipédia SK

Pritom je potrebné sa oháňať zmesou psychologických termínov, aby seriál pôsobil dôveryhodne. Ak vás zaujíma táto téma, tak radšej siahnite po dielach Dostojevského, ktorý je zakladateľom moderného psychologického románu. Len dajte pozor, aby ste sa v tejto hĺbke a šírke neutopili.

Facebook vs hocijaká priemerná kniha

Zastávam názor, že čítanie hociakej nadpriemernej knihy je obohacujúcejšie ako vysedávanie na svojom fb profile... Nechcel som nikoho odhovárať od pozerania seriálov, aj ja si ich sem tam pozriem (aspoň pre pekné herečky), či od PC. Išlo mi len o upriamenie vášho zraku na knihy, ktoré sú ozaj veľkým bohatstvom a dedičstvom.

Yan

foto: internet

Pane Kuky! Máte tady kamarády!

Rozprávka? Dobrodružný príbeh? Možno skutočnosť, v ktorú sme kedysi všetci verili, že naše plyšové hračky naozaj žijú a nechcú nás opustiť. Že v lese sa pod zdanlivo pokojným ihličím a listami skrýva život a organizovaná hierarchia.

Známy český režisér Ján Svěrák nám tento rok predstavil ďalší film zo svojej dielne. *Kuky se vrací* je film pre deti i dospelých. Uvidíte netradičné „bábkové predstavenie v lese“ doplnené scénami so živými hercami, jedinečnú kombináciu animovaného s hraným.

Hrdinom príbehu je plyšový macko Kuky, ktorý sa ocitne na skládke. Ondra, ktorému patril, má totiž astmu a na Kukym sa zachytáva prach. A tu sa začína jeho dobrodružstvo. Ujde zo skládky a v lese sa stretáva s bytosťami, ktoré mu na jeho ceste domov pomáhajú, alebo mu v nej bránia.

Natáčanie, pôvodne dimenzované na 35 dní, sa natiahlo na sto dní, prebehlo v niekoľkých etapách od roku 2008 a stal sa z neho projekt za 40 mil.korún. Sto dňové táborenie, kde sa program točí okolo lesa, hľadania pekného uhlu svetla slnečných lúčov na listy, stavania domčekov pre lesné tvory... Človek by povedal, že sa hrali na luxusný vičiacky tábor. Ale možno sa len vrátili do detstva a plnili si svoje staré sny.

Nádherným mikrosvetom medzi koreňmi vás sprevádzajú známe české hlasy: Kukyho a kapitána von Hergota nahovorili Zdeněk a Ondřej Svěrákovi: „sme příbuzní ale tady děláme že jsme cizí.“ Ďalej Jiří Macháček, Jiří Lábus, Petr Čtvrtníček, Pavel Liška a Oldřich Kaiser.

Za pozretie stojí ako film samotný, tak ako aj film o filme. Ten vám predstaví celé zákulisie, odhalí obetavosť bábkohercov a trpezlivosť kameramanov pri snímaní živých zvieratiek. Akčná naháňačka po lese v autíčkach, s ohňom, snehom, adrenalínom a navigáciou cez medový plást vám pripomenú, zabudnuté čaro klasiky.

No a film? Pozýva vás na návrat do detstva a k odhaľovaniu krás prírody. Všetky tie drobné detaily lesa, nám dôverne známe, tu dopĺňajú milucké postavičky s ešte lepšími hláškami: „A natrhnete jim pytlíky!“ Príbeh ktorý vám predstaví nové poznatky z lesnej múdrosti „Ty pašírované zaječí bobky jsou luxusní.“ „A to jste ještě nejedl tyhle nakládané mravenčí larvičky.“, ako si mazlíci musia pomáhať a že priateľstvo sa najlepšie zocelí v krízových situáciách „Hergot nelitujte se furt. Viděl ste někdy sýkorku v zimě s omrzlou nohou? Nebo včelu když umírá? Nesou svůj osud tiše a nestěžuj si jako vy pořád.“ „Protože nemluvěj.“

Film *Kuky se vrací* ponúka inšpiráciu, detskú nostalgiu a malého vyblednutého červeného medvedíka, ktorý na ceste domov objavil tie najdôležitejšie hodnoty.

Podťe sa spolu so Svěrákovcami vrátiť do detstva.

„Do jehličí!“

Pozýva Ihlička
foto: internet

Príbeh hračky, ktorá sa stratila svojmu malému majiteľovi nie je celkom nový. Tolkien pre svojho syna napísal dobrodružstvo psíka Rovera, hračky, ktorú raz stratil na pláži. O jeho osude sa dočítate v knihe ROVERANDOM.

Ale o tom snád' nabudúce.

www.kukysevraci.cz

<http://www.csfd.cz/film/244402-kuky-se-vraci/>

Na skok do večného mesta

1

2

3

Rím leží na brehu rieky Tiber a je hlavným mestom Talianska. Podľa legendy ho založili bratia Romulus a Remus v 8. storočí pred Kristom. Mesto sa stalo súčasťou Rímskeho impéria v staroveku. Počas stredoveku sa Rím stal centrom katolíckej Cirkvi a Vatikán je odvtedy sídlom pápeža.

Od staroveku sa v Ríme vystriedalo niekoľko umeleckých období a každé sa nezmazateľne zapísalo do architektúry. Najviac zanechal práve starovek. Preto v Ríme fungujú iba dve linky metra, lebo kde zakopali všade odkryli pozostatky po všetkých Augustoch a Cézaroch.

Kto sa už dostane do Ríma, nemôže obísť gigantické Koloseum. Keď stojíte pred tou hromadou kameňa jednoducho nemáte slov. V skutočnosti je oveľa väčšie ako na fotkách. Spolu s Rímskymi fórami tvorí srdce starovekého Ríma. Koloseum bolo v dobe svojej najväčšej slávy prírodným amfiteátrom, kde sa odohrávali neľútostné súboje gladiátorov so šelmami a námorne bitky. V tejto kamennej stavbe nenašli smrť len zvierata, ale aj kresťanskí mučeníci, preto pápež Benedikt XIV. zasvätil Koloseum pamiatke Krížovej cesty. Keď prechádzame popri Koloseu našu pozornosť upúta Konštantínov víťazný oblúk a samozrejme Rímske fóra, kde sa odohrával verejný život v starovekom Ríme.

Prechádzka cez Foro Romano nás preniesie do čias Rímskej republiky. Medzi zrúcaninami starých chrámov, námestí a oblúkov objavíme dnešný mandarinkovník alebo pomarančovník s krásnymi zelenými listami a keď si vyberieme dobré obdobie, tak aj s krásnymi plodmi.

Centrum Ríma nie je veľké a veľmi pohodlne sa tam dá pohybovať pešo. Netreba kupovať drahé lístky na metro alebo autobusy. Každá budova ma za sebou kus histórie. Všade kde sa spájajú dve cesty je nejaká piazza (námestie) a čo by to bolo za námestie, keby nemalo svoju fontánu. A tak sa zrazu ocitnete na križovatke štyroch fontán. Stojíte na križovatke štyroch ciest a v každom rohu fontána.

Najkrajšou a asi aj najznámejšou fontánou je Fontána di Trevi. Najromantickejšie miesto v Ríme. Traduje sa legenda, že ak sa návštevník napije vody z fontány alebo hodí mincu ľavou rukou cez pravé rameno do fontány, tak sa do Ríma určite vráti. U mňa to zatiaľ vychádza, keď som tam naposledy hodila mincu o pár rokov som tam bola znova.

Do povedomia ľudí sa čoraz viac dostáva, Námestie Piazza Navona s Fontánou riek. Fontána zobrazuje 4 rieky: Níl, Gangu, Dunaj a Ria della Plata. Námestie sa dostáva do povedomia vďaka filmu Anjeli a démoni. Tento film ovláda celý Rím a na každom mieste, ktoré sa objavilo vo filme je vyššia koncentrácia turistov. Ak chcete zažiť pravú filmovú atmosféru a cítiť sa ako Audrey Hepburn vo filme Prázdniny v Ríme, určite sa prejdite po Španielskych schodoch. V pouličnom stánku si kúpte zmrzlinu alebo teplé café late (podľa ročného obdobia) a vychutnávajte si pohľad na Rím.

Nikam sa neponáhľajte a užívajte si pocit voľnosti na najširšom schodisku v Európe. Počet fontán v Ríme je priamo úmerný počtu kostolov. Keď nie bazilika svetového formátu, tak aspoň malá kaplnka na každej ulici.

Medzi najznámejšie baziliky patria štyri patriarchálne baziliky, kde za hlavným oltárom smie slúžiť svätú omšu iba pápež. Je to Bazilika sv. Petra vo Vatikáne, Bazilika sv. Jána v Lateráne, Bazilika Panny Márie Snežnej a Bazilika sv. Pavla za hradbami. Pre Slovákov má veľký význam Santa Maria Maggiore (B. Panny Márie Snežnej), pretože v tejto bazilike pápež schválil staroslovienčinu ako bohoslužobný jazyk.

Najväčším kostolom na svete je Bazilika sv. Petra. Paradoxné je, že najväčšia bazilika je postavená na území najmenšieho štátu na svete. Vatikán ako štát v meste je pápežským štátom. Na Petrovom stolci sedelo doteraz 265 pápežov a každý prispel k zveľadeniu najväčšej a najkrajšej baziliky. Baziliku tvorí námestie s krásnou kolonádou. Počas vianočných sviatkov je tam postavený živý betlehem a veľký vianočný stromček.

Pre odvážlivcov, ktorý sa neboja výšok jednoznačne odporúčam výstup na kupolu. Zdravé nohy skauta to zvládnu aj pešo. Výstup hore po miniatúrnych schodoch je zážitok a odmenou je nádherný výhľad nielen na námestie ale na celé mesto. Prechádzať sa po streche Baziliky sv. Petra je zážitok na nezaplatenie.

Ak máte veľa času, tak určite nevynechajte Sixtínsku kaplnku. Do kín práve prichádzajú 3D filmy a Michelangelo namaľoval 3D obrazy už v 16.storočí. Na celé Vatikánske múzea potrebujete naozaj celý deň, ale stoja zato. Aj ten najzarytejší odporca umenia podľahne a bude odchádzať s otvorenými ústami. Raz darmo, Rímu skutočne patrí prívlastok „večné mesto“.

Fontána di Trevi

- 1 – Forum Romanum 2 – Piazza di Spagna (Španielske námestie)
3 – Koloseum 4- Piazza San Pietro (Námestie sv. Petra)

4

Všetky cesty vedú do Ríma, tak naplánujte aj tie svoje a skúste sa pozrieť na ceny leteniek, možno objavíte nejakú za výbornú cenu a ubytovanie v Ríme sa dá nájsť veľmi lacno. Smelo do toho!

Pastelka

Foto: internet, Pastelka

TIP NA VÝLET

TÚLAVA VIBRAMA – Hanigovský hrad

Trasa:
Majdan – Olejníkov – Hanigovský hrad

Dĺžka: cca. 1.5 hod

Pohorie: Čergov

Náročnosť: ľahká

Mapa: VKÚ Harmanec č. 104 - Čergov

Prístup:
autobusom z Prešova do Olejníkova

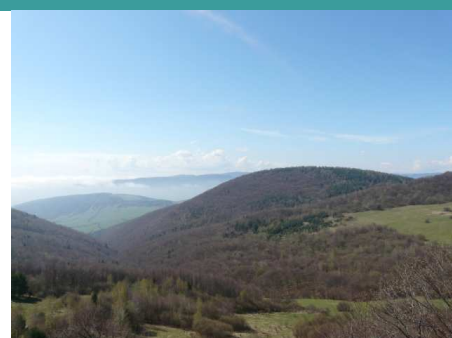
Túto túru sme začali netradične v malej zabudnutej obci Majdan - (byl to fakt Mejdan), keďže tu sa konala naša jarná skautská chata.

Po rozcvičke, raňajkách a s dobrou náladou spôsobenou už čoraz teplejšími slnečnými lúčmi vychádzame z chaty a po asfaltke putujeme do Olejníkova.

V strede dediny za autobusovou zastávkou odbočujeme vpravo po neznačenej ceste smerom na hrad (na hrad vedie aj žltá turistická cesta z Lútiny, ale keďže táto cesta je prehľadná a orientačne nenáročná volíme práve ju). Asi po 20 minútach prechádzame okolo krásnej lúky s pozostatkami tábora.

Nestrácame čas a za pár minút začína „konečne,“ stúpanie na hor. Tento zhruba 30 minútový úsek je najťažší počas celej cesty. My ho samozrejme bez problémov, síce za mierneho klasického frflania zvládame a prichádzame k upravenému altánku pod hradom.

Hore na hrad je to 100 metrov a tak rýchlo vybiehame kochajúc sa skvelým výhľadom na ešte stále zasnežené Tatry a na ruiny Kamenického hradu. Po desiate, zvitani sa s miestom dávame ešte

zopár fotiek a svižným krokom uháňame na obvykle úžasný „chatový,“ obed.

text a foto: Špeter

Skauting v rodinnej praxi

Chlap v najlepšom veku, otec, manžel, fotograf ale hlavne **SKAUT**.

V nasledujúcich riadkoch máte možnosť načrieť „do kuchyne“ sympatickej rodiny Pavlíkovcov. O ceste od rodiča víťaťa cez zloženie skautského sľubu až po súčasnosť sa s nami podelil otec rodiny Roman.

O: Kedy a akým spôsobom si sa dostal do kontaktu so skautingom?

R: Pred šiestimi rokmi. S manželkou sme hľadali vhodnú náplň pre nášho vtedy 5-ročného aktívneho syna Daniela. S odstupom času vieme, že sme nemohli urobiť lepšie. Tam a vtedy to začalo.

O: Čo (príp. kto) ťa presvedčil, aby si sa stal skautom?

R: Skauting som vnímal stále intenzívnejšie cez Danku. Videl som jeho nadšenie z aktivít, zaujímal som sa o ne a bolo mi jasné, že to má zmysel, hodnoty a šťavu... Stretával som i mladých ľudí v zbere a rodičov, ktorí tu mali svoje deti. Jedného dňa som sa stretol i s vodcom zboru Tvrdšasom a akosi prirodzene naše stretnutie prerástlo v priateľstvo. Okruhy našich priateľov sa premiešali a vznikla skupina ľudí s rovnakými záujmami. Zistili sme, že si máme čo povedať a navzájom dať. Ako skautskí rodičia sme sa začali stretávať pravidelne, a to trvá dodnes. V tomto kruhu s prispením mladých ľudí zo zboru som v roku 2008 dostal aj ja ponuku zložiť skautský sľub, ktorú som neodmietol, ale naopak s hrdosťou a radosťou prijal.

O: Čo ti dáva skauting a čo dávaš skautingu ty?

R: Teplo kdesi na duši, že je dnes možné nájsť prostredie, ktoré znamená pre mňa a moju rodinu radosť a pokoj. Ďakujem Bohu, že nám dal skauting. Ja mu dávam seba samého takého aký som – so svojimi radosťami aj trápeniami, prednosťami aj chybami. Podelím sa, pomôžem, obdarujem... Myslím, že to isté platí o mojich deťoch a manželke.

O: Aký vplyv má skauting na vašu rodinu ?

R: Veľký. Sme ním nasiaknutí všetci. Nevieť si vybaviť žiadnu inú organizáciu, ktorá by sa komplexnejším spôsobom venovala rozvoju nielen mladého človeka. Preto je u nás v rodine skauting prepletený s rodinným životom a navzájom tvoria symbiózu.

Boh nám s manželkou požehnal tri deti. Syn Daniel (11) je skautom od svojich 5 rokov. Aj keď hrá vodné pólo a tréning má každý deň, skauting je zakotvený v jeho rozvrhu pevne. Dbá na to a neplánuje to meniť.

Dcéрка Stellka (6) je v družinke najmenších. Je veľmi živá a na každú skautskú aktivitu sa neľahšovane teší. Dievčatá, ktoré ich vedú, si veľmi obľúbila. Sme im za ich prístup veľmi vďační.

Klárka (2) všetko toto vníma a nasáva. Oboznamuje sa s aktivitami, prostredím, ľuďmi. Letný skautský tábor so stanovaním pre ňu už nie je ničím novým. Vstup do skautingu bude v jej prípade dúfame úplne prirodzený a logický.

Moja manželka Zuzka je veľkým fanúšikom skautingu. S dievčatami, ktoré vedú v zbere naše deti sa pravidelne stretáva. Býva to často u nás doma, z čoho majú radosť aj naše deti. Na stretnutiach si dievčatá oddýchnu, odreagujú sa, podelia sa o myšlienky, či zájdu na kávu. Myslím, že obe strany si majú navzájom čo dať. Je dobré mať možnosť vidieť život z iného uhla.

Ja sa zase pravidelne stretávam v kruhu skautských rodičov s priateľmi, kde máme veľa spoločného. Ak sú rovnaké hodnoty, je na čom stavať. Náplň a aktivity striedame – raz sa delíme o životné skúsenosti, inokedy sa zamýšľame nad skautským zákonom, ale hlavne vytvárame priestor na načerpanie energie po ťažkom dni aj keď to často býva do neskorej noci. V lete bicyklujeme, korčuľujeme, zájdeme do lesa alebo pozeráť sa na hviezdy.

V zime si vieme zalyžovať, ísť s deťmi na sánkovačku. Aktivít a možností je veľa a vďaka Bohu nás stále čosi nové napadne. Chceme však poukázať ešte na niečo. Mnohokrát sa potvrdilo, že ak niekto z nás potrebuje pomoc, priateľ z tohto kruhu je na nezaplatenie.

O: Čím by mohol podľa Teba skauting osloviť generáciu 30 - níkov ?

R: Tým, že ich znova vtiahne do aktivít, na ktoré už zabudli. Prebudí v nich kreativitu a zvýši radosť zo života. A pravdepodobne narazia ešte na niečo – budú chcieť na sebe neustále pracovať...

O: Do skautingu si vstúpil ako dospelý. Čo by si odkázal svojim rovesníkom, ktorým sa páči skauting, ale cítia sa starí, aby sa stali aktívnymi členmi ?

R: Skúste, či ste ozaj takí starí!

Skauting je cesta, ktorá sa dotýka srdca.

(Činča)

O: Ako môžu podľa Teba prispieť skautskí rodičia (všeobecne myslené) k napredovaniu našej organizácie ?

Táto skupina môže mať veľa dobrých nápadov a skúseností zo života. A čo vidím ako veľmi podstatné je skutočnosť, že môžu byť bližšie svojim vlastným deťom a tým dať skautingu celé srdce – svoje aj svojej rodiny. Verím, že ľudia s takto zapáleným srdcom a Božou pomocou dokážu veľké veci...

Zhovárал sa
Yan

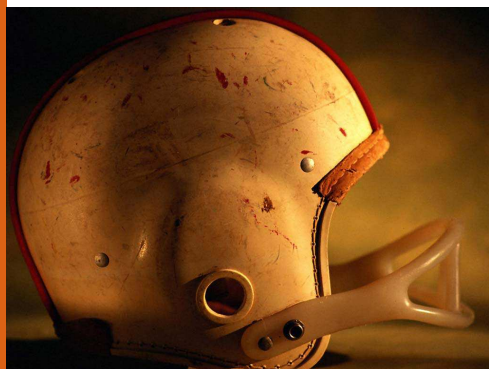
Foto:
Roman Pavlík

PRÍBEH

Erik

Očami som skúmala tituly v mojej knižnici. Niečo som hľadala, no sama som poriadne nevedela, čo. Pohľad mi padol na starú, ošúchanú, niečím obliatu knižku z burzy za 10 Sk. Začala som čítať. Už som zabudla, ako veľa pre mňa tá kniha znamenala, keď som ju čítala prvýkrát. Čím je taká výnimočná? Pôjdem teda poporiadku.

Erik je sedemnásťročný chlapec, ktorého čaká nástup na univerzitu. Je nádejným futbalistom a chce sa dostať do univerzitného mužstva (zatiaľ čistá Amerika). V lete mu však diagnostikujú akútnu lymfatickú leukémiu. Život sa otáča na ruby.

Namiesto univerzity odchádza Erik do nemocnice a začína sa boj. Boj so súperom menom Smrť, ktorého

nemožno poraziť a rozhodcom je Čas. Všetko sa zdá byť stratené. Erik sa však nevzdáva.

Práve naopak, kladie na seba ešte vyššie nároky. Dokonca ani počas dlhých mesiacov strávených v nemocnici nehádza flintu do žita. Túži po živote, po dobrodružstve, po láske, po úspechu. Spokojný je len keď behá, potápa sa, hrá futbal...len keď žije. V čase remisie (obdobie, keď je leukemik stabilizovaný a vedie takmer normálny život) chodí do školy, je kapitánom mužstva, pracuje v pohrebniectve (možno z recesie) a vyberie sa s kamarátom dodávkou naprieč Spojenými štátmi. Všetko, čo robí, robí naplno a je v tom dobrý. Svoju chorobu neberie ako hendikep. Nevešia každému na nos, že je chorý a už vôbec nechce byť zvyhodňovaný.

Dodáva spolupacientom elán, vydáva im komix o dobrodružstvách ťavy Alpha Ewingovom pavilóne na onkológii, v ktorom by nejaký lekár či sestrička mohli rozpoznať svoje charakterové črty. V infúzii mu pláva zlatá rybka a namiesto nemocničného pyžama nosí farebné tričká a tenisky. Raz dokonca uteká v prádlovom koši z nemocnice, aby dokázal, že sa to

dá. Pred nemocnicou sa však otočí späť. Vie, že vážnom ho nerobí nemocnica, ale jeho choroba.

Celou knihou sa nesie vzdor voči smrti a chuť žiť. Erik prežil s chorobou štyri a pol roka. A prežil ich naplno. Nepremrhal ani minútu. Študoval, cestoval, športoval, spoznal pravú lásku, pomáhal, kde mohol, všade naokolo rozdával radosť a povzbudenie. Erik nakoniec svoj boj prehráva... Ale je naozaj smrť tým, čo robí z človeka porazeného? Koľko ľudí sa dožije peknej osemdesiatky či deväťdesiatky, no pri pohľade späť nič nevidí. Nič dobré za sebou nenechá. Len spúšť, možno v lepšom prípade len stratený čas.

Tento príbeh ma núti sumarizovať aj svoj život. Koľko je dní, v ktorých by sa nenašiel ani jeden dobrý skutok... koľko je dní, v ktorých bolo viac smútku, ako radosti... Koľko bolo činností, kde som mohla urobiť „my best“...a neurobila som. Ako sa hovorí „každý je sám strojcom svojho šťastia.“ Je len na mne, ako sa rozhodnem prežiť zajtrajší deň. A je len na mne, koľko radosti a optimizmu do toho vložím. Pre mňa je Erik víťazom.

Maša
foto: internet

MYŠLIENKA

„Boj je podstata života. Kto nebojuje, nemôže ani vyhrať.“

(Tomáš Baťa)

„Šťastie nespočíva v šťastí, ale v jeho dosahovaní.“

(F.M. Dostojevskij)

Ako vznikala naša oblasť

História skautských oblastí je takmer tak stará, ako skauting na Slovensku. Za prvej Československej republiky mali názov skautské župy. Prvá Východoslovenská župa vznikla 3. mája 1925 na stretnutí východoslovenských činovníkov na Šarišskom hrade. Župným zpravodajcom (obdoba dnešného vodcu oblasti) sa stal košický činovník František Bečvář. Dňa 10.11.1929 dochádza k reorganizácii a župa sa delí na Východoslovenskú (Košickú) a Šarišskú (neskôr premenovanú na Šariško-zemplínsku) župu. Za župného zpravodajcu Šarišskej župy bol vymenovaný Rudo Lieskovský z Prešova.

Po roku 1945 bolo na Slovensku šesť oblastí, ktoré viedli starostovia. VI. – východoslovenskú oblasť viedol Ľudovít Molnár z Prešova. Bola obnovená v roku 1968 a na jej čele stál J. Letko zo Spišskej Novej Vsi. Už o rok neskôr došlo znovu k zmenám. Oblasť bola rozdelená a v jej severnej časti vznikla Poddukelská oblasť so sídlom v Prešove. Oblasťným vodcom sa stal Rudo Lieskovský.

Skautské oblasti boli znova obnovované v roku 1990. Len my na východe nie a nie sa „rozkývať“. V prvej polovici deväťdesiatych rokov sa v Košiciach uskutočnilo niekoľko jednaní činovníkov z Košíc, Prešova, Strážskeho, Betliara a iných kútov regiónu. Bolo síce rozhodnuté o zriadení oblasti, ale k ustanovujúcemu zhromaždeniu nakoniec nedošlo.

V našom regióne pracovali iba okresné skautské rady. Tie sa ale vďaka „zaslúžilým brzdám“ (česť výnimkám) stávali čoraz pasívnejšie. Po nástupe RNDr. Šteffeka na post náčelníka SLSK sa ústredie problém pasívnych okresných rád snažilo riešiť udelením právnej subjektivity zborom a nahradením okresov právnym subjektom – skautskou oblasťou.

V dňoch 11. až 12.9.1998 sa na Kamenci pri Michalovciach konala porada náčelníctva a zástupcov východoslovenských okresov. Znova bola nastolená otázka skautských oblastí na východnom Slovensku. Anton Horník oznámil, že región Spiša má v úmysle založiť samostatnú skautskú oblasť, ktorá zasahuje tak do Prešovského, ako aj Košického kraja. Ostatní došli k názoru, že je zbytočné trieštiť sily a zvyšok z oboch krajov založí Východoslovenskú oblasť.

Vedením prípravného výboru bol poverený okresný vodca z Prešova Jozef Mikloš.

V júni 1999 sa v Prešove uskutočnila porada činovníkov. A. Horník znova potvrdil zriadenie Podtatranskej oblasti. Záver porady znel, že do konca roka je potrebné vypracovať štatút oblasti, jej organizačné zabezpečenie, štruktúru rady. Zbory a okresy mali navrhnúť kandidátov na oblastné posty. A tam bol „kameň úrazu“. Ľudí do funkcií nebolo.

Pozícia „mŕtveho chrobáka“ vydržala do 4. júna 2000, kedy sa v Košiciach konala porada náčelníctva SLSK pod vedením nového náčelníka Ing. Pokorného so zástupcami východoslovenských zborov. Zúčastnení, na tému oblasti znova potvrdili záujem o jej zriadenie. Preto Prešovčania Mikloš, Šarišský, Vafek a košická okresná rada vedená Jurajom Strakom znova rozbehli kroky na jej založenie.

V Bratislave začali tiež podnikať kroky na zavedenie novej organizačnej štruktúry. „Keďže východniari si sami oblasť založiť nevedia“, poverili Pavla Drličku z Piešťan koordinovať založenie oblasti na východe Slovenska. Ten však o dianie na Východe nemal žiadny prehľad a o prípravnom výbore nemal ani tušenia.

Východniari si zatiaľ pripravili založenie oblasti a už koncom septembra rozoslal prípravný výbor pozvánky na ustanovujúce zhromaždenie oblasti. Zrazu pre nás nasledoval šok č.1. Pozvánka P. Drličku na poradu dňa 14.10. kde nás mal oboznámiť s koordináciou pri zakladaní oblasti. Potom pre Dumba nasledoval šok č.2. Oboznámili sme ho, že ustanovujúce zhromaždenie sa bude konať 27. novembra, na ktoré sme dodatočne pozvali aj jeho (neprišiel).

Na ustanovujúcom oblastnom zhromaždení sa zišli delegáti Dlhej Lúky, Košíc, Medzilaboriec, Michaloviec, Prešova, Sabinova, Strážskeho, Stropkova a Zborova. Z hostí sa zúčastnil náčelník SLSK Ing. Pokorný, členovia náčelníctva Hudecová a Fukas, vodca Bratislavskej skautskej rady Rúčka a zo Spiša Fabo Novotný. Za vodcu oblasti bol zvolený Jozef Mikloš (Prešov), jeho zástupcu Juraj Straka, oblastného inštruktora

Ing. Miroslav Jízdny (obaja Košice).

V rade boli ešte Dirgová, Šarišský, Vafek (Prešov) a František Gura z Dlhej Lúky. O pár dní na to v Levoči bola založená Podtatranská oblasť a jej vodcom sa stal Ján Skokan. Druhé výročné oblastné zhromaždenie sa uskutočnilo v novembri 2002. Na funkciu oblastného vodcu bol znova zvolený J. Mikloš. Rada sa rozšírila o členov z Vranova, Strážskeho a Stropkova.

Medzi najvýznamnejšie úspechy patrí organizačné zabezpečenie dvojročného XI. Skautského snemu v Prešove v roku 2003. Po prvýkrát v skautskej histórii Slovenska sa tak významné rokovanie uskutočnilo v našom regióne. Stalo sa ocenením poctivej práce niekoľkých generácií činovníkov, ktorí sa zaslúžili o šírenie dobrého mena skautingu na Východnom Slovensku v minulosti, aj súčasnosti.

Od III. výročného zhromaždenia v roku 2004 vedie Východoslovenskú oblasť Mgr. Martin Raškovský. Tak začala novodobá história Východoslovenskej skautskej oblasti.

Mufi

Filomenský 3boy/3girl

KEDY?

27. decembra 2010 od 09.00 hod (na Filoménu)

KDE?

v Prešove, miesto sa upresní po prihlásení

ORGANIZÁTOR:

Slovenský skauting, 49. zbor Geronimo Prešov
(ďalej len „vzývateľ“)

Drahí priatelia,

dovoľte aby sme vás pozvali na spaľovanie tukov, teda na športovo-kultúrno-spoločenské podujatie Filomenský 3-boy (3 girl).

Hľadáme 8 , teda vlastne už iba 6, športu chtivých teamov, ktoré si to neboja rozdať v tradičných a menej tradičných športových disciplínach.

V akých?! Nuž súťažiť sa bude o víťazov jednotlivých disciplín a samozrejme o celkového víťaza podujatia v:

- lakrose
- floorballe
- frisbee

Čo potrebujete k účasti:

Prihlásiť sa najneskôr **do 13. decembra 2010** na **michael.siroky@centrum.sk** alebo **0908 447 602**, a urobiť to čím skôr, berieme len prvých osem tímov !!!

Zadovážiť si dres vášho tímu a vymyslieť tímu názov (originálny),

Zaplatiť na mieste účastnícky poplatok **2,0 € /osoba** (v cene: telocvičňa 2ks, putovný pohár, malé občerstvenie – voda, bageta),

Vziať si so sebou „športový úbor“ a nejaký ten koláčik, dva, tri z Vianoc ☺

Tešíme sa na Vás

Michael Široký – Gepard
foto: Barborka

Aké sú pravidlá?

Hrajú štvorčlenné tímy v zložení 2 chaloši a 2 babenky (teda počas hrania musí byť takáto zostava na hracej ploche, koľko ľudí budete mať na striedanie je vaša vec)

Za zbor je možné postaviť aj viacero tímov, vek nerozhoduje

Hráme podľa pevných zostáv, hráč napísaný na „súpiske“ jedného tímu, nemôže hrať v inom tíme,

Hrá sa systémom playoff o 1. až 8. miesto, čiže každý tím odohrá tri zápasy po 15 min. v rámci jednej disciplíny (spolu viac 2 hodiny aktívneho pohybu, takže hop-hop začnite trénovať),

Najlepší vyhráva (a ten kto sa bude baviť najviac, tiež)

MYŠLIENKA

„Tak je to s múdrosťou: človek nie je jej zdrojom, ale iba nádržou, ktorá vydáva len to, čo sa v nej nazbiera.“

(E.T. Seton – Zálesák Rolf)

Termín vydania: NOVEMBER 2010

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Mufi, Gepard, Yan, Ihlička, Maša, Pastelka, Špeter

Grafická & textová úprava:

Yan

Bankové spojenie:

Tatrabanka, pobočka Prešov, kód banky 1100, č. účtu 266 671 8114, IČO: 37792725

NA ZÁVER

Blížime sa do finále roku 2010, a keďže sa s ďalším číslom Oblastníka stretneme v novom roku, chcem poďakovať všetkým, ktorí podporili novú elektronickú formu.

Ďakujem tým, ktorí svojimi príspevkami obohatili jedno z piatich čísel, ktoré vyšlo. Ďakujem tým, ktorí si Oblastník prečítali a odporúčili aj ďalším skautom a skautkám. A nakoniec ďakujem všetkým, ktorí akokoľvek podporili náš oblastný časopis.

Verím, že svoju priazeň Oblastníku zachováte aj v roku 2011.

Dovtedy prajem požehnané a naplnené Vianoce a úspešny štart v novom roku.

Yan

P.S. V roku 2010 vyšiel oblastník v týchto mesiacoch (február, apríl, jún, september a november). Ak vám chýba niektoré číslo môžete si ho stiahnuť z oblastnej stránky www.vso.skauting.sk alebo napísať na oblastnik@scouting.sk a konkrétne číslo vám zašlem priamo na váš email.

Stále platí, že uvítam vaše postrehy, nápady a myšlienky, ktorými by sme mohli spoločnerobiť Oblastník lepším, krajším a zaujímavejším...